

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 165

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2017

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Ατδ, Λάρνακα

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Αγίου Ίσαάκ του Σύρου

Κύριε Ίησοῦ Χριστέ ὁ Θεός μου, πού φροντίζεις γιά ὅλα καί ὄλους, σοῦ εἶναι γνωστά τά πάθη καί ἡ ἀδυναμία μας, ἀλλά γνωρίζεις καί τή δύναμη τοῦ ἀντίπαλῦ μας· ἐσύ ὁ ἴδιος σκέπασέ με ἀπό τήν κακία του· γιατί ἡ δύναμή του εἶναι μεγάλη καί ἡ ἀνθρώπινη φύση τάλαιπωρημένη καί ἡ δύναμή μας ἀσθενική. Ἐσύ, λοιπόν, πού μᾶς ἀγαπᾶς καί γνωρίζεις τήν ἀδυναμία μας ἀλλά καί μπορεῖς νά μᾶς δυναμώσεις, φύλαξέ με ἀπό τήν ταραχή τῶν λογισμῶν καί ἀπό τήν καταγιγίδα τῶν παθῶν καί κάμε με ἰκανό αὐτοῦ τοῦ ἀγίου ἔργου τῆς προσευχῆς, μήπως, ἔνεκα τῶν παθῶν μου, καταστρέψω τή γλυκύτητα πού ἔχει καί καταντήσω νά βρίσκομαι ἐνώπιόν σου μέ ἀναίδεια καί θράσος. ❖

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἡ Παναγία ἡ Γλυκοφιλούσα, 16ος αἰώνας.

Ι. Μονή Παναγίας Αἰγασίδος, Μηλιά Ἀμμοχώστου. Βυζαντινό Μουσείο, Λευκωσία.

π. Χαράλαμπου Παπαδόπουλου

Θ Χριστιανισμός είναι ή ζωή τής χαρᾶς. Μίας χαρᾶς πού πηγάζει από τήν αγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο καί τόν κόσμο. Στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ὁ Θεός φανερώνει τήν αγάπη Του. Ἀπαντᾷ στό κακό καί τήν ὀδύνη. Ὁ Χριστός ἦρθε στόν κόσμο γιά νά ἔχουμε χαρά. Αὐτή χάνεται μέσα στίς ποικίλες ἀντιξοότητες τής ζωῆς, στίς νοοτροπίες καί ἀντιλήψεις πού δομεῖ ὁ κόσμος καί ὁ ψυχισμός τῶν ἀνθρώπων. Παρά ταῦτα, παραμένει τό αἰώνιο ποθούμενο τής κάθε ἀνθρώπινης ὑπαρξης. Τόσο ἡ θλίψη ὅσο καί ἡ χαρά εἶναι συναισθήματα τά ὁποῖα πρέπει νά βιώνονται καί νά βρίσκουν τόν δρόμο τής ἔκφρασης μέσα ἀπό τήν ψυχή μας. Νά ἀρθρώνονται σέ λόγο, τέχνη καί προσευχή, σέ σχέση καί συνάντηση. Ἐκεῖνο τό ὁποῖο δέν πρέπει νά γίνεται, εἶναι ἡ φίμωση τῶν συναισθημάτων καί ἡ ταυτόχρονη ταύτιση ἐκείνου πού νιώθουμε ἢ ἔχουμε υἱοθετήσει ὡς τρόπο ζωῆς μέ τήν χριστιανική μας ιδιότητα.

Ὁ Χριστιανός εἶναι χαρούμενος γιὰτί ἀγαπάει καί ἀγαπιέται. Ἀγαπάει τόν Θεό, τούς ἀνθρώπους, τήν κτίση, τό δῶρο τής ζωῆς. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι δέν βιώνει συναισθήματα θλίψης ἢ ἀπελπισίας, ἀλλά ὅτι κυρίαρχα κατακλύζεται ἀπό τήν χαρά πού στέκει πέρα καί πάνω ἀπό συναίσθημα, ὡς δῶρο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γεννηθήκαμε γιά τήν χαρά καί θά τήν ζήσουμε, τόσο ἐδῶ στήν μορφή ζωῆς τοῦ σήμερα, ὅσο καί στήν ἔσχατη φανέρωση τής αγάπης τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ Του. ❖

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΩΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΩΣ ΖΩΗ

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Θάνατος δέν συνηθίζεται. Όσο έπαναλαμβάνεται τόσο πονεί. Τό ίδιο όπως τήν πρώτη φορά. Γιατί εΐναι θάνατος! Πώς νά τόν συνηθίσεις ως κάτι τό φυσιολογικό; Άφοϋ δέν εΐναι!

Ό Θεός δέν μās έπλασε γιά χωρισμό. Έκεΐνος εΐναι κοι-
νωνία, σχέση, ένότητα. Κάθε πού ζοϋμε όπως Έκεΐνον, «τόν
Τριαδικόν Θεόν τών Πατέρων ήμών», ή ζωή μας έχει φως.
Όταν ό χωρισμός έλθει, τό σκότος γεμίζει τήν ύπαρξη.

Γιά ν' άντέξεις μένεις στή σιωπή. Τί νά πεις μπροστά στό με-
γάλο πόνο; Τό μόνο πού μπορείς νά ψελλίσεις, γιά ν' άκούσει ή
καρδιά, ώστε ν' άντέξει, εΐναι: «ύπομονή, ύπομονή, ύπομονή».

Θ' ανατείλει νέα μέρα! Κι αυτό θά περάσει!

Έτσι φάνηκε σέ προηγούμενους θανάτους. Γιατί όχι τώρα;

Η έμπιστοσύνη στήν άγάπη τοϋ Έσταυρωμένου και θα-
νόντος Κυρίου, εΐναι καταφύγιο πραγματικό και δυνατό. Κι
Έκεΐνος βίωσε τήν έγκατάλειψη, τό χωρισμό, τό «περίλυπός
έστιν ή ψυχή μου έως θανάτου».

Δέν εΐναι ό πόνος τοϋ σώματος πίο δυνατός άπ' αυτόν τής
ψυχής.

Δέν εἶναι ὁ βιολογικός θάνατος πιό ὀδυνηρός ἀπό τόν ψυχικό.

Ἡ Γεθσημανή προετοίμασε τό Γολγοθά.

Ὁ Γολγοθάς ὀδήγησε στόν τάφο.

«Ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε ἡ Ζωή». ❖

ὍΛΑ ΜᾶΣ ὈΔΗΓΟΥΝ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

Ἁγίου Πορφυρίου Κανσοκαλυβήτη

Ὅλα μᾶς διδάσκουν καί μᾶς ὀδηγοῦν στό Θεό. Ὅλα γύρω μας εἶναι σταλαγματιές τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Καί τά ἔμψυχα καί τά ἀψυχα καί τά φυτά καί τά ζῶα καί τά πουλιά καί τά βουνά καί ἡ θάλασσα καί τό ἡλιοβασίλεμα καί ὁ ἔναστρος οὐρανός.

Εἶναι οἱ μικρές ἀγάπες, μέσα ἀπ' τίς ὁποῖες φθάνομε στή μεγάλη Ἀγάπη, τό Χριστό. Ὅλα εἶναι ἅγια, καί ἡ θάλασσα καί τό μπάνιο καί τό φαγητό. Ὅλα νά τά χαίρεσθε. Ὅλα μᾶς πλουτίζουν, ὅλα μᾶς ὀδηγοῦν στή μεγάλη Ἀγάπη, ὅλα μᾶς ὀδηγοῦν στό Χριστό. ❖

ΣΕ ΣΥΓΧΩΡΩ

Μάρως Βαμβουνάκη

Υπάρχουν τά συγχωρῶ τά γεμάτα ἔπαρση. Ἐννοοῦν: ἐγώ ὁ καλότατος, ὁ γενναιοκάρδος, ὁ ἄριστος, ὁ ἀκομπλεξάριστος, συγχωρῶ βέβαια ἐσένα, ὁ ὅποιος, σάν μυρμήγκι πού εἶσαι, τί βλάβη θά μπορούσες νά μοῦ προξενήσεις...

Ἐπάρχουν τά συγχωρῶ τοῦ καλόπαιδου τοῦ Θεοῦ!

Δές, Θεέ μου, πόσο ἐντάξει δοῦλος Σου εἶμαι, πόσο καλός μαθητής, Σέ ὑπακούω, ἀκολουθῶ τίς διδαχές Σου, μιμοῦμαι τό παράδειγμά Σου, καί φρόντισε νά μέ ἀνταμείψεις σύντομα.

Ἐπάρχουν τά συγχωρῶ τά πανεύκολα.

Τώρα πλέον πού τό πρόβλημα τό ὅποιο μοῦ προκάλεσες δέν ὑφίσταται - ἐσύ μέ ἀπάτησες μέν, ἀλλά ἐγώ τώρα βρήκα ἕναν ἄλλο πανέμορφο καί πλούσιο ἄντρα, εὐτυχῶς δηλαδή πού μέ ἀπάτησες καί σώθηκα, ἄνοιξαν τά μάτια μου -, σοῦ ἀπευθύνω ἕνα μεγαλειῶδες «σέ συγχωρῶ»! Καμαρώνω μειώνοντάς σε. Προσφέρω συγγνώμη ἄκοπη, χωρίς κόστος, χωρίς θυσία· μέ αὐταρέσκεια. Κυρίως δέ στοιχίζει, δέν πονάει διότι ὅλες οἱ συνηθῆκες ἄλλαξαν, αὐτός εἶναι ὁ λόγος ἄλλωστε πού σέ συγχωρῶ.

Καί ἀσφαλῶς, τό πιό συνηθισμένο, ὑπάρχουν συγχωρῶ πού δέν τά ἐννοοῦμε. Τά πετάμε ἀμέσως, ἐπιπόλαια, τυπικότατα, ἄδεια σάν φακέλους δίχως ἐπιστολή μέσα, σάν φεῖγ βολάν διαφήμισης, σάν ἕνα ψυχαναγκαστικό καί κούφιο χαιρετισμό. Οἱ ψυχαναγκασμοί εἶναι πάντα κούφιοι. Μιμοῦνται ἕνα περιεχόμενο, ἀλλά εἶναι κενοί.

«Τί κάνετε;»
«Καλά! Έσεϊς;»
«Κι ἐμεῖς καλά!»
«Χαίρετε!»
«Πολύ καλημέρα σας!»
«Ἐπίσης!»
«Τά ὅμοια!»

Οὔτε καλά εἶμαστε, οὔτε
νά χαίρεστε ἐσεῖς ἔχουμε
ὄρεξη, οὔτε νά εἶναι καλή ἡ
μέρα σας εὐχόμεστε ὅταν
ἐμεῖς περνᾶμε μία τόσο ζό-
ρικη μέρα. Τά ἐπίσης δέν
ἔχουν ἀντιστοιχίες, τά ὅμοια
ἐννοοῦν ἐντελῶς ἀνόμοια.
Ἔτσι ἄστοχα λέμε τά συγ-
χωρῶ, ἰδίως ἅμα θέλουμε
νά ξεφορτωθοῦμε κάποιον

πού θεωρεῖ χρέος του νά ζητάει συγγνώμες, προκειμένου νά
κοινωνήσει γιά παράδειγμα, καί ὀφείλει νά συλλαβίσει λέξεις:
«Συγχώρεσέ με τόν ἁμαρτωλό».

Ἄξια ἔχει νά μπορεῖς νά συγχωρεῖς ἐκεῖνον πού σέ πόνεσε,
ἐνῶ ὁ πόνος διαρκεῖ καί καίει. Ἡ πιό ἀληθινή, ἡ πιό σπαρα-
χτική συγγνώμη πού δόθηκε ποτέ ἦταν ἡ συγγνώμη πάνω σέ
σταυρό ἀπό ἕναν αἱμορραγοῦντα νεαρό σταυρωμένο. Τότε
μόνο. Ἐνῶσω ὑποφέρεις ἀπό τήν ἀδικία πού σοῦ ἔγινε, νά

συγχωρείς, νά τό έννοεΐς μέ καθαρή καρδιά γιά έκείνον πού σέ άδίκησε. Νά συγχωρείς διότι καταλαβαίνεις ίσως τήν πρόθεσή του τή διαφορετική άπό τήν πράξη του.

Διότι ύποψιάζεσαι τό «δέν ξέρει τί κάνει»...

Διότι δέχεσαι πώς είναι πλάσμα άτελές και ταλαίπωρο άκριβώς όπως έσύ, πέφτει σέ λάθη άπό άδυναμίες και άνοησίες προπατορικές. Τό σπουδαιότερο, διότι δέχεσαι ότι κι έσύ έχεις πράξει άκόμη χειρότερες άδικίες, άκόμη πιό επικίνδυνες κουταμάρες, άσυναισθησίες αλλά και άναισθησίες μέ έγωισμό έξωφρενικό. Τότε μετράει. Τότε συγχωρείς, τότε λύνεις δεσμά και άποδεσμεύεσαι. Πονώντας. ❖

«Ό πόνος είναι τό εύκρατο κλίμα γιά τήν καλλιέργεια και άνάπτυξη τής πνευματικής ζωής».

Μοναχός Μωυσής Άγιορείτης

ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΝΑ ΠΑΜΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΗΜΑΣ ΚΟΥΒΑΛΙΑΜΕ

Από τό Γεροντικό

Ενας μοναχός ζούσε σ' ένα κοινόβιο μοναστήρι ώς ήσυχαστής, αλλά πολύ συχνά τόν κυρίευε τό πάθος τής όργης. Σκέφτεται, λοιπόν, καί λέγει στόν έαυτό του: «Θά φύγω από τοῦτο τό μοναστήρι καί θά πάω ν' άσκητεύσω μόνος μου ώς άναχωρητής· κι έκει, άμα δέν έχω καμιά σχέση μέ κανέναν καί ήσυχάζω μόνος μου, θά πάψει νά μ' ένοχλεϊ καί τό πάθος τής όργης».

Έφυγε, λοιπόν, από τό μοναστήρι καί πήγε καί βρήκε μία σπηλιά, όπου προσπάθησε νά ζήσει μόνος του. Καί μία μέρα, βγήκε νά γεμίσει τό σταμνί του μέ νερό· τό γέμισε καί τό άκούμπησε κάτω, αλλά ξάφνου τό βλέπει ν' άναποδογυρίζει. Τό σήκωσε καί τό γέμισε γιά δεύτερη φορά, μά έκείνο άναποδογυρίστηκε ξανά. Θύμωσε τότε, τό άρπαξε καί τό 'καμε κομμάτια.

Όμως, σέ λίγο, όταν ήρθε στά σύγκαλά του, κατάλαβε πώς όλ' αυτά εϊναι καθαρός έμπαιγμός του από τό δαίμονα, καί εϊπε πάλι μέσα του:

«Βλέπεις έαυτέ μου; Ήρθες νά ζήσεις μοναχός σου ώς άναχωρητής, μά πάλι νικήθηκες. Πήγαινε, λοιπόν, καί πάλι νά ζήσεις στό κοινόβιο. Διότι, έαυτέ, όπου καί νά πās, πρέπει ν' άγωνίζεσαι καί νά ύπομένεις»! Καί μέ τή βοήθεια του Θεού, σηκώθηκε πάλι κι έπέστρεψε στό κοινόβιό του. ❖

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΕΠΟΙΚΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑΣΜΕΝΗ ΟΡΟΣΕΙΡΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΔΑΚΤΥΛΟΥ

Νίκου Όρφανίδη

Κέφτομαι πώς έπρεπε νά περάσουν χρόνια, γιά νά ύποψιαστούμε πώς παράστεκε δίπλα μας ή πολ-
λαπλώς άγιασμένη όροσειρά τοϋ Πενταδακτύλου, ως «τό
βουνό τής Παναγίας», μέ όλους τούς άγιους του καί έξόχως
μέ όλα εκείνα τά μοναστήρια τής Ύπεραγίας Θεοτόκου, νά
μας φρουροϋν κατά τρόπο μυστικό καί στοργικό. Καί έσχά-
τως, σκέφτομαι, μέ όλους τούς νεομάρτυρες τής είσβολής.

Μένω μόνο στά μοναστήρια τής Ύπεραγίας Θεοτόκου
στόν Πενταδάκτυλο: Παναγία Έλεούσα στήν Καρπασία,
Παναγία Περγαμηνιώτισσα στήν Άκανθοϋ, Παναγία Με-
λανδρύνα ανατολικά τοϋ Άγίου Άμβροσίου, Άχειροποίητος
στήν άρχαία Λάμπουσα, πού τήν έπισκεπτόμαστε καί προ-
σκυνούσαμε παιδιά. Έτσι καί στή Λιθράγκωμη ή Παναγία
ή Κανακαριά. Κι ανάμεσά τους ή Παναγία τής Καντάρας, μέ
τούς μοναχούς εκείνους πού μαρτύρησαν καί πού έορτάζουμε
στις 19 Μαΐου, ή Παναγία τοϋ Τοχνιοϋ, έξω από τίς Μάνδρες
Άμμοχώστου, στά ανατολικά, ή Παναγία ή Ύπάτη, δυτικά
τοϋ μοναστηριοϋ τοϋ Άντιφωνητή Χριστοϋ, πάνω από τό χω-
ριό Άγιος Άμβρόσιος, ή Παναγία ή Άψινθιώτισσα, ένα μονα-
στήρι πού ύπήρξε ένα από τά σημαντικότερα τής μεσαιωνικής
Κύπρου, πού κατά τόν χρονικογράφο τοϋ 15ου αιώνα Γεώρ-
γιο Βουστρώνιο σ' αυτό είχε μεταβεί γιά άποχαιρετιστήριο

προσκύνημα, μαζί με ὄλο τό σῶμα τῶν εὐγενῶν, ἡ τελευταία βασίλισσα τῆς Κύπρου, ἡ Αἰκατερίνη Κορνάρο, ἡ Παναγία ἡ Ἀσπροφορούσα στό μαγευτικό ἀββαεῖο τοῦ Πέλλα Πάις, ἡ Παναγία ἡ Γαλατερούσα ἡ Στάζουσα πῖό πέρα στόν Καραβά, κι ἡ Παναγία ἡ Κρινιώτισσα, στή Λάπηθο, κι ἡ Παναγία τῶν Καθάρων, στήν νότια πλαγιά τῆς κορφῆς Κόρνος, δυτικά τοῦ χωριοῦ Λάρνακας τῆς Λαπήθου. Μοναστήρια ὄλα αὐτά. Καί σκέφτομα καί τήν Παναγία τῶν Περβολιῶν στό Δίκωμο, τόσα καί τόσα διάσπαρτα ξωκκλήσια καί παρεκκλήσια καί ναούς ἐνοριακοῦς στά σκαρφαλωμένα στόν Πενταδάκτυλο χωριά μας, μέσα στό κύμα τό ἀλμυρό καί τά ἀνθοφοροῦντα δάση καί πλαγιές. Καί στό μέσον ὁ Χριστός Ἀντιφωνητής, μέ ἐκεῖνες τίς ἐκπληκτικές τοιχογραφίες καί ἀγιογραφίες. Καί ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος. Καί σκέφτομαι, ἀκόμα, πῶς ἐμεῖς στήν Κυθρέα εἶχαμε ψηλά στόν Πενταδάκτυλο τήν Παναγία τήν Πλατανιώτισσα, πού τή λειτουργοῦσαν οἱ παπποῦδες μας μία φορά τό χρόνο καί πού τά ἐρείπιά της μᾶς ἀκολουθοῦσαν μυστικῶς. Ἔτσι οἱ ἱερεῖς ἀπό τήν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Ἀνδρονίκου ἀνέβαιναν στό βουνό, καί ἀνέπεμπαν, ἐορτάζοντες, μέσα στό δάσος φωνές καί ὕμνους αἰνέσεως στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Καί ἐκεῖνο τό μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Θεοτόκου καί τήν Παναγίας τῆς Χαρδακιώτισσας, μέ τήν ἱστορική της εἰκόνα.

Σκέφτομαι, λοιπόν, πῶς ὄλα αὐτά μᾶς ἀκολουθοῦν – καί θά μᾶς ἀκολουθοῦν εἰς τόν αἰῶνα – ὡς ψηλαφητή μαρτυρία τῆς Ἑλληνορθόδοξης παρουσίας μας σέ τόπους ἀγιασμοῦ καί χάριτος. ❖

Η ΑΧΡΑΝΤΗ ΣΙΩΠΗ ΤΗΣ ΘΕΡΙΝΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

π. Κωνσταντίνου Ν. Καλλιανού

Ώρα τό θέρος, ὅσους ἔχουν τό μεγάλο προνόμιο νά καταφεύγουν σέ ἡρεμους καί μακράν τοῦ θορύβου καί τῆς «βοῆς τῶν γεγονότων» τόπους, ὁ Θεός τούς δωρίζει πολύτιμα δῶρα τῆς Ἀγάπης Του καί τούς ἀναπαύει μέ προνομιακό τρόπο: ἐκεῖνο, δηλαδή, τῆς ἐμβιωμένης σιωπῆς πού συντρέχει τήν ψυχή ὥστε νά ἀποτοξινωθεῖ ἀπό τίς ποικίλες τῆς καθημερινότητας ἰοβόλες ἐπιθέσεις, οἱ ὁποῖες τήν πληγώνουν καί, περισσότερο, τήν ἀρρωσταίνουν, μέ πρῶτο ἐπιθετικό ἐχθρό τό ἄγχος, ἀλλά καί τήν ἀπώθηση πολλῶν καί ποικίλων ἐναντιώσεων, πού ἐπιφέρουν ἕνα σωρό φθορές καί διαταράξεις στόν ψυχισμό μας. Γι' αὐτό καί οἱ διακοπές, ὡς καιρός ἀνασυγκρότησης καί προγραμματισμοῦ, εἶναι μιά περιούσια περίοδος πού ξαποσταίνει τό εἶναι καί συνάμα τό θεραπεύει ἐπουλῶνοντας πληγές πού ἡ σκληρή καθημερινότητα ἀφήνει πάνω μας.

Ἔτσι οἱ διακοπές καθίστανται μιά ἀναρρωτική ἀναμφίβολα περίοδος, πού τήν χρειάζεται ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἀρκεῖ νά ἀξιολογεῖ τίς μέρες αὐτές «μέ σύνεσιν» κι ὄχι νά τίς χαλαλίζει σέ φθοροποιές ἐνέργειες καί δραστηριότητες, π.χ. ξενύχτια μέ κραιπάλες, κουραστικές ἡμερήσιες περιπέτειες χωρίς προγραμματισμό καί ἀνάπαυση. Δέ γνωρίζω πόσοι ἔχουν σταθεῖ δίπλα στήν ἀκροθαλασσιά κάποια θερινή κι ἡσυχὴ νύχτα, ν' ἀνασαίνουν

τήν εὐωδιά τῆς θάλασσης καί ν' ἀφουγκράζονται τόν ἡσυχό κυμματισμό τῆς πού φτάνει ἴσαμε ἔξω καί μοιάζει μέ ἀργό φυλλομέτρημα βιβλίου. Κι εἶναι ὄντως ἓνα φυλλομέτρημα τοῦ βίου αὐτές οἱ στιγμές σιμά στήν ἀκροθαλασσιά μέ τή μοναξιά τῆς θερινῆς νύχτας ὡς ἄλλο ἔνδυμα τῆς γυμνῆς ψυχῆς. Μιά αὐτοανάλυση θά τήν ἔλεγα, πού, δυστυχῶς, λίγοι τήν ἀποζητοῦν ἢ τήν ἐπιχειροῦν, γιατί τά γρανάζια τοῦ ἔναγχου βίου δέ σταματᾶνε, μήτε στίς διακοπές. Βλέπεις ἡ πόλη, ἡ καθημερινότητα, ἡ σκληρότητα τῶν καιρῶν μας κατευθύνουν τούς ἀνθρώπους σέ δρόμους ἀνησυχίας καί σέ ἀναζητήσεις πρόχειρης ψυχαγωγίας κι ὄχι θεραπείες τοῦ πληγωμένου ψυχισμοῦ. Κι αὐτό ἴσως εἶναι καί σημεῖο τῶν καιρῶν μας: τό ὅτι δέν προλαβαίνουν οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ σήμερα, οἱ ἐγλωβισμένοι στήν καταγιγίδα τῶν εἰκόνων, νά κοιτάξουν καί τή δικιά τους εἰκόνα. Κάτι δηλαδή πού μέ γενναιοδωρία προσφέρει ἡ σιωπή τῆς θερινῆς Νύχτας. ❖

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΥΜΕΩΝ Ο ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ΣΑΛΟΣ

Σδρασε κατά τόν 6ο αιώνα καί ἀνήκει στήν ιδιαίτερη κατηγορία τῶν "παραφρόνων" ἁγίων, οἱ ὁποῖοι ἀποκλήθηκαν σαλοί - τρελοί, διότι λειτουργοῦσαν μέ παράδοξο τρόπο γιά νά ἐπιτύχουν τό σκοπό τους. Καταγόταν ἀπό τήν Ἔδεσα τῆς Μεσοποταμίας. Κάποτε, τήν ἡμέρα τῆς Ὑψωσης τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, μαζί μέ τό φίλο του Ἰωάννη, ἐπισκέφθηκαν τό Ἱεροσόλυμα γιά νά προσκυνήσουν καί νά ἐορτάσουν. Ἐπισκεπτόμενοι ὁμως τά μέρη τῆς Ἱεριχοῦς ἐντυπωσιάστηκαν ἀπό τό πλῆθος τῶν μονῶν, μέ ἀποτέλεσμα νά ὀδηγηθοῦν στή μονή τοῦ Ἁγίου Γερασίμου.

Εἴκοσι χρόνια ἀργότερα ἀποχωρίστηκαν. Ὁ Ἰωάννης παρέμεινε στήν ἀπομόνωση, ὁ δέ Συμεών ἀποφάσισε νά εἰσέλθει στόν κόσμο γιά νά βοηθήσει. Ἀρχικά προσκύνησε τούς Ἁγίους Τόπους, ὅπου καί παρέμεινε γιά κάποιο διάστημα καί ἐν συνέχειᾳ ἐπέστρεψε στήν Ἔδεσσα, ὅπου καί ἐμφάνισε τίς ιδιότητες τοῦ Σαλοῦ. Μερικά παραδείγματα ἀπό τόν ἐκκεντρικό τρόπο ζωῆς του μᾶς ἀναφέρει ὁ βιογράφος του ἐπίσκοπος Κύπρου καί Νεαπολέως, Λεόντιος (+620). Σύμφωνα μέ τό Λεόντιο, μία Κυριακή, κατά τήν ἔναρξη τῆς ἀκολουθίας ἐπιδόθηκε στό νά ρίχνει ἀπό τόν ἄμβωνα καρῦδια στίς γυναῖκες καί νά σβῆνει τίς καντήλες τοῦ ναοῦ. Βγαίνοντας μάλιστα ἀπό τό ναό, ἀναποδογύρισε τά τραπέζια τῶν μικροπωλητῶν, οἱ ὁποῖοι τόν ξυλοκόπησαν. Ἄλλοτε ἔγινε

ύπηρέτης σέ πανδοχείο, ὅπου κατηγορήθηκε γιά κλοπή καί ἐδά-
ρη ἀνηλεῶς, ἐνῶ ἄλλοτε γιά νά προσφέρει θυμιατήριο προσέφερε
τά γυμνά του χέρια γιά νά τοποθετηθοῦν ἀναμμένα κάρβουνα. Σέ
μία ἀκόμα χαρακτηριστική περίπτωση προσποιήθηκε ὅτι εἶχε σαρ-
κικό πόθο μέ ἀποτέλεσμα νά "ἐπιτεθεῖ" σέ μία παντρεμένη κοπέλα
μέσα στό σπίτι της, παρουσία τοῦ ἀνδρα της, ὥσπου τόν ἔδιωξε
ξύλοκοπώντας τον, πράγμα πού φρόντισε νά μαθευτεῖ σέ ὅλη τήν
πόλη. Ἐπίσης πολλές φορές συναναστρεφόταν πόρνες καί χόρευε
μαζί τους στούς δρόμους, ἐνῶ, παρότι ὑπῆρξε αὐστηρός ἀσκητής
ἔτρωγε κρέας προκλητικά ἀκόμα καί τή Μεγάλη Πέμπτη.

Ὁ Ἅγιος Συμεών ἦταν φανερό πώς εἶχε χαρίσματα ἀγιότη-
τας, ὅπως τό ἱαματικό, τό προορατικό, τό διορατικό, τό χάρισμα
τῆς καθαρῆς προσευχῆς καί τῶν δακρύων, ἀλλά ὁ ἴδιος ἀποφά-
σιζε νά διασύρει τόν ἑαυτό του, ἀποφεύγοντας τήν ὑπόληψη καί
τιμή τῶν συμπολιτῶν του, ξυπνώντας τους ταυτόχρονα ἀπό τό
λήθαργο τῆς χαλαρότητας καί χλιαρότητας. Προτιμοῦσε νά
τόν περνοῦν γιά μισότρελο μοναχό, παρά ὡς ἅγιο, μέ σκοπό νά
φανερῶσει τό πνεῦμα τῆς ἐκκλησίας, τό ὁποῖο εἶναι ἡ ὑπέρβαση
τοῦ νόμου στή ζωή τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἅγιος, ὁ ὁποῖος
ἦταν μέλος αὐτῆς τῆς βασιλείας, παρότι συναναστρεφόταν
πόρνες, "οὐδαμῶς ὑπό τούτων ἐμολύνετο". Ὁ Ἅγιος ἔτσι κέρ-
διζε τήν ἐμπιστοσύνη τῶν ἁμαρτωλῶν καί τῶν δυστυχησμένων.
Ἔσωζε γυναῖκες πού ζοῦσαν σέ πορνεία, μέ τό νά τίς ὀδηγεῖ σέ
νόμιμο γάμο ἢ ἀκόμα καί στό μοναχισμό.

Ἀφοῦ τελικῶς ἐνημέρωσε τόν φίλο του Ἰωάννη ὅτι θά πεθά-
νει, κρύφτηκε σέ καλύβα γιά νά μὴν ταφεῖ μέ θρησκευτικές τι-
μές. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στίς 21 Ἰουλίου. ❖

ΣΤΑ ΣΤΕΦΑΝΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ

Κυριάκου Χαραλαμπίδη

Ἰχε τριακόσια στρέμματα ὑπὸ κατοχὴν
καὶ τὸν πατέρα της στά βάθη τῆς Ἀνατολῆς.

Θά παντρευόταν εὐτυχῶς ἓνα καλὸ παιδί.

Κατὰ τὴν τελετὴ τοῦ μυστηρίου
δέν πρόσεξε κανένας τὸν πατέρα της.
Μπῆκε ἀπ' τὸ νάρθηκα κρυφὰ καὶ στάθηκε
πίσω ἀπὸ μία κολόνα καὶ καμάρωνε.
"Ἵστερα σκούπισε μέ τὸ μανίκι του
τὸ ξεσκισμένο καὶ φτωχὸ του δάκρυ.
Τὸν πήρανε γιὰ ἠλίθιο τοῦ χωριοῦ
καὶ τὸν ἀφήκανε στήν ἠσυχία του.

Τελειώνει ὁ γάμος, καὶ νά χαίρεστε τὰ στέφανα.
Παίρνουν κουφέτα καὶ λουκούμια, μπαίνουν
καθένας στ' αὐτοκίνητό του, χάνονται.

Ὁ στοργικὸς πατέρας πάει κι αὐτὸς
στήν Πράσινη Γραμμή, περνᾷ σκυφτός
παίρνει ξανά τὴ θέση του στό χῶμα.